

Виходить у Львові щодня (крім неділі і гр. свят. свят.) о 5-ій годі по полудні.

Редакція і адміністрація: уряд Чарнецького ч. 8.

Листьма приймають як тип франковані

Рукописи повертають як тип на окреме задоволення з вложенням оплати поштової.

Рекламації незалежні від оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові в бюрі днівників Люд. Пльона і в ц. в. Староствах на провінції: на цілий рік зр. 2.40 на пів року зр. 1.20 на чверть року „ — 60 місячно „ — 20

Поодиноке число 1 кр. З поштовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5.40 на пів року зр. 2.70 на чверть року зр. 1.35 місячно „ — 45 Поодиноке число 3 кр.

Школа рільнича в Ягольниці.

Чей не потреба доказувати, як великої ваги суть школи рільничі в такому краю, як наш, майже виключно хліборобскім. Та на жаль, наше селянство за мало ще має просвіти, шоби знало вагу таких шкіл, розуміло добре їх хосен для себе і пильно з них користало. У нас все ще єсть дуже багато людей, котрі думають, що господарства ані не потреба, ані не можна учити ся в школі і длятого майже всі наші господарі відносять ся якось дуже рівнодушно до шкіл рільничих та не дуже дбають о то, шоби їх діти з тих шкіл користали. Але коли так дів ся у селян, то ще не дуже тому дивувати ся, бо як сказано, дуже малий степен просвіти не дозволяє їм видіти в тім власне дсбро.

Дявнійше виглядає, коли люди інтелігентні, що преці розуміють значіне і вагу таких шкіл, не лиш самі відносять ся до них рівнодушно, але ще й знеохочують селян господарів; а вже найдивнійше виглядає, коли хтось бере ся критикувати школу рільничу та витикати єї хоби, а ніколи єї не видів, ніколи не переконав ся, що і як в ній веде ся. Так стало ся н. пр. з школою рільничою в Ягольниці. Ми одержали тепер від чоловіка фахового і добре обанакомленого не лиш з веденем науки в сій школі але й з обставинами, серед яких ся школа ділає, депісь, котру уважавмо на часі і за відповідну до поміщення, тим більше, що дирекція згаданої школи оглошує тепер речинєць вписів до сеї школи. Наш дописуватель каже:

Підчас послідної сесії соймової, після

справоздань днівників, послі з громад сільських, пп.: Антопевич і Барабаш виказали, що кравві низші школи рільничі не можуть давати властивих користей селянам. В краю в тепер лиш дві низші школи рільничі, з Ягольниці і Кибірницьких, котрі призначені суть на образованє синів селянських на практичних господарів. Ягольницька школа лежить на Руси, але ні один з повиших пп. послів ніколи єї не оглянув і не переконав ся о єї користнім або некористнім урядженю, а оцінія їх виказана в Соймі вєть зовсім неправдива.

Справозданя Дирекції, предкєдані що року Виділови кравзому, виказують, що господарство шкільне обрабляє вповні лиш руками самих учеників дало частого доходу з морга в 1890/91 р., коли обшар господарства виносєв 23 моргів — 13 зр. 35 кр. В слідуючих роках, коли обшар господарства шкільного обнимав вже 30 моргів, був дохід з морга такий:

в 1891/92 р.	— 28 зр.	23 кр.
„ 1892/93 „	— 39 „	21 „
„ 1893/94 „	— 20 „	23 „

Отже в перєсїчи за три роки узискано з господарства шкільного 30 моргівого 29 зр. чистого доходу по відшибленю вєіх видатків, межі котрими сама роботизна учеників випосить около 400 зр. Єсть в тім чей якийсь доказ, що низша школа рільнича в Ягольниці єсть користно уряджена для науки синів селянських. Хто тому не вірить, зволить переконати ся на місця хоч би мимохідним огляненем школи, чого досє віякєй з пп. послів, що уважють себе за представителів руских селян, не зрєбає.

Головною причиною, що селянські госпо-

дарства мало користають з тих шкіл, єсть то що зголошують ся о привяте сини біднійших селян, а богатші батьки не бажають виучити своїх синів фахово на практичних і учених господарів, лиш старають ся примістити їх в школах середних, шоби лізнійше вивести їх на євьячеників, урядників і т. д. Они не мають того перєсвїдченя, що будучай дідчєв батьківщини повинєв для єї відповідного скріпленя і піднесеня бути образований в низшій школі рільничій, де не лиш наука, але й всяке удержанє (харч, од'їж) відбуває ся коштом краю. — Посли, що хотєть опікувати ся селянєством, роблять єму велику кривду, коли здержують селян від образованя своїх синів в низших школах рільничих, розпускаячи о них безосновну і хибну опінію. — Стілько наш дописуватель; внизу подємо сповіщенє дирекції школи рільничої в Ягольниці.

В красєвій низшій школі рільничій в Ягольниці, де передусім сини селянські мають виучувати ся на способних і практичних господарів, розпочинає ся рік шкільний з днем 1 липня 1895 р.

Хто хоче яко ученик вступити до сеї школи, повинєв: 1) найдалше до 1 червня с. р. внести поданє до дирекції школи в Ягольниці (почта Ягольниця) з долученем: а) метрики уродженя на доказ, що кандидат єкінчив 16 рік житя; б) євїдоцєва шкільного з окінченої школи народної і доповняючої науки; в) євїдоцєва поведєня і дотеперішного занятя, виставленого власним душпастирем і зверхністю громадскою; г) лікарєского євїдоцєва здоровля. 2) Піддати ся в означєнім Дирекцією дни вступному іспитови, з котрого управитель школи осудить, чи кандидат досєть розвинєний і чи має на стілько знаня, шоби мїг користати з

Прачка.

Сповіданє І. Д. Ахшарумова.

(Конець).

— І чого ти заводиш — потішала єї жінка — по таким чоловіцї не плачуть; слава Богу, коли пропав.

— А всеж жаль, прошу панї — відповідала Настя, витираючи заласкою слєози.

— Чого жаль, чи ти єго любила?

— Де там любила, давно вже остогид і замуж виходила не люблячи.

— То чогож плачєш?

— Сама не знаю. Так... жаль.

Наступила мовчанка. Настя не виходила з комнати і стоячи при дверех хлипала.

— Хоч би своєю ємертю умер — говорєла з жалєм дальше — я би ще вічого не казала.

— Або то не все одно?

— Та як... Палахиду би по нїм відслєзала, поминки справдала, а то нї живий, нї мертвий, хто єго знає, може ще й яку муку приймєв.

— Яку муку?

— А як нечистий єго куди завів — відповідала вдихаючи Настя.

— Та куди?

— У нас, прошу панї, в таке болото в лісї, так єго не можна бачити, а нечистий знає дорогу — заведе туди чоловіка і утопить.

— От дурницї плєтєш!

— Ні, не дурницї, таке болото, зєссє чоловіка і не вилїзєш.

— А нечистого бачив же хто?

— Та чому не бачив, бачили.

— Хто бачив, може ти?

— Ні, я не бачила, а наші жінки, так ті вже нераз бачили.

— То все неправда — сказала жінка, хотєчи перервати розмову. — Єсь ти плачєш за умерлим чоловіком, а як він нагле появить ся живий і стане тебе знов побивати?

— Ах, бачєньку — скрикнула Настя, плєснєвши в долонї — нехай Бог боранить!

Она відразу перєстала плакати і поблїдла зі страху.

— От бачиш, Настю, яка ти дурна, не у гяїв тобі сказавши; за умерлим плачєш, а скажуть, що він може живий, ти лякаєш ся.

— Та я дурна, прошу панї, євїство дурна, деж менї було розуму набрати ся.

Прачка наша не перєставала тужити по чоловіцї, писала до села, хотїла сама там їхати, шукати пропавшого, коли несподівано Прокїп сам з'явив ся. Показало ся, що він живий і не гадав умирати, а сидїв у вязниці обжалований о убийство. На нещастє злочинєство було сповнєне в охрєстности Петербурга і винювників засаджено в петербурєску слїдчу вязницю.

Звідєси Прокїп став непокоїти жінку лїстами я найріжєйшими просєбами і поручєнями, — то єму грошич принєси, то гербати і цукру, тютюну, гостивцїв ріжних, словом всеєго єму було треба.

Зараз по першїм листї побїгла она у вязницю і нанесла там цілу купу всякої всячини. Половину їй не позволили передати арештантови, але она все таки лишила у вязниці. По розмові з чоловіком, Настя вернула до дому цілком пригноблена.

— Напась! — сказала нам. — Злі люди погубили мого Прокєпа.

— Звідки ж ти знаєш? — питаю єї.

— Сам казав.

— Ну, то ще не багато.

— Своєю вину — каже — на мене звалили. Те, — каже — Настю, не вір, я не проливав людєкої кровї, се другі зробили не я. Не вір — каже — се напась!

— Ну, а ти що?

— Я так і кинулаєь єму в нєги, вхопила за чобїт, не хочу від него їти, на силу жандарї вивїв.

Від того дня Настя начє одурїла, покинула всю роботу і кожного дня бігала до вязниці. Єї, очевидно, так часто не пускали до чоловіка, але она ходила по сїнях, просїдала, плакала, лишала у наставника для мужа гєстинцї і вертала доми цілком слаба і пригноблена.

Прокїп невинно обжалований о убийство,

науки в рільничій школі. Сини селян, що мають власне господарство рільне, мають першештво і дістануть безплатне удержане (мешкане, постіль і їду) а також одіне коштом краевого фонду. Однак кожний, що вступає до заведення, має мати достаточну скількість біля і добрі юхтові чоботи. Близші вісти подасть на жадане Дирекція краєвої низшої школи рільничої в Ягольниці.

Звертає ся увагу, що першештво мають кандидати, котрі хочять дійсно учити ся в низшій школі рільничій, щоби по її окінченю лишити ся на батьківськй ґрунті і зужити свою науку для піднесеня свого господарства. — Бєли заможний селянин не пїймає великої користи і ваги науки рільництва для власного господарства, а хоче для сина сеї науки на се, щоби его відтак віддати на службу до більших господарств, то нехай віддасть его до шкіл в Городенці або в Дублянах. В ягольницькій школі мають першештво сироти по селянах, що мають унаслідити більше господарство, бо по таких можна надіятися, що не підуть до поро на службу, лише лишать ся на своїм ґрунті. Вирепод. Душпастирі і пп. учителі, що доставляють звичайно найвідповідніших кандидатів, зволять звернути увагу на ті поясненя і подати віродостойні свідочтва, що кандидат дійсно зможе і схоче лишити ся на ґрунті по окінченю школи. — Наука школи рільничої в Ягольниці опирає ся головно на обробленю шкільного господарства (30 моргів) лише самими учениками, а що се господарство має рілю цілку і перепускаючу, то найвідповідніші кандидати для него такі, що походять в околиць маючих подібну землю. — При іспитах лучає ся часто, що 16-літвий кандидат, хоч вибаже ся добрим свідочтвом в укінченій школі народної, не має потрібних вступних відомостей в польськй читаню без похибок, а особливо в рахованю чотирма діланями звичайних чисел. Для того треба кандидата, що мав довшу перерву в науці, прищипувати, щоби не зазнав заводу і в наслідок недостачі відомостей не був прийнятий до рільничої школи.

Перегляд політичний.

В обох парламентах, у Відні і в Будапешті предложено оногда проєкт закона в справі зятягненя краєвої позички в сумі 24 мільонів корон для Босни.

Вчера відбуло ся знову засіданє комітету для реформи виборчої, на котрім правительство предложило материял статистичний. — Комісія бюджетова радила вчера над етатом міністерства торговлі а імено над статистакою торговельною, над інспекторами промисловими і генеральною інспекцією австр. залізниць.

„Моск. Відом.“ доказують, що справа російско-япаньска не дасть ся залагодити в мирній дорозі, позаяк Япон не піддасть ся напорови Росії, Фравції і Німеччини, скоро акцієвих держав не підпре також і Англія. В петербургських кругах політичних розійшла ся чутка, що правительство російське зжадає остаточно від Хіни відступленя кусня Манджуриї і незамерзаючого порту.

Урядово оголошено спенсіонованє бувшого посла російського в Білграді, Персіянього „зі взглядів на здоровлє“.

Потверджуєть вість, що до черногорської армії вступають російські офіцери і підфіцери, котрі мають єї зорганізувати. Важна та реформа потягне за собою значні кошти, котрі покрие Росія сповняючи приреченє, яке дав ще цар Александр III. По переведеній ресерганізації буде армія черногорська складати ся з 12 баталіонів по 600 людей.

З Мадагаскару наспіла урядова вість до Парижа, що війна з Говасами вже розпочала ся. Французи заняли кріпости Амбогмаріна і Магомбо а генерал Мецінцер здобув рівночасно сильно укріпленій табор Говасів, котрий боронило 3000 людей говаского войска. Говаси стратили звиш 100 людей, а страти Французів

були незначні. В Магомбо підпалили Говаси всі доми тамошних купців французских, а самих купців розігнали.

Новинки.

Львів для 27 цвітня 1895.

— **Іменованя.** Пан Намістник іменовував практиканта будівництва Сим. Прушинського ад'юнктом будівництва в галицькій державній службі будівничій. — Ц. к. краєва Дирекція скарбу іменовувала провізоричного ад'юнкта касового Тита Моравецкого дійстним ад'юнктом касовим, офіціяла касового Теоф. Стожка касиром при філіальній касі краєвій в Кракові, офіціяла Алекс. Мелема провізоричним ад'юнктом касовим; провізоричних офіціялів касових: Ів. Котловського і Стан. Шедівого дійстними офіціялами касовими; асистентів касових: Ів. Дурского і Володислава Шиманьского провізоричними офіціялами касовими; вкінці ад'юнкта податкового Казим. Кропивницького і практиканта податкового Євг. Слотвинського асистентами касовими.

— **Перенесеня.** Ц. к. висшій суд краєвій у Львові переніє ведучого книги ґрунтови при суді повітовім в Рогатині Йос. Душинського на его просьбу до суду окружного в Бережанах і надав канцелястам повітових судів для веденя книг ґрунтових Едв. Чайковському в Луці і Ів. Котови в Нижанковичах посади ведучих книги ґрунтови, а то першому при повітовім суді в Мостисках, а другому в Рогатині.

— **Конкурси.** Окружна Рада шкільна в Гусятині розписує конкурс в речизцєм до кінця мая с. р. на посади римо- і греко-кат. катихита при 5-класовій ніколій мішаній в Гусятині, а то від 1 вересня 1895. Платня получена з тими посадами виносить 450 зр. річно і 10 прц. додатку на мешканє.

— **Архикнязь Петро Фердинанд** приїхав для 22 цвітня на постійний побут до Черновець. Магістрат і правительственні будянки прибрано хоругвами, а артилерія повитала в'їзд достойного гостя салвами. На двірці повитали Архикнязя представителі войсковости, президент краю, магістрат, начальники всіх державних і автономічних

Прокіп терпить напасть, засіло їй в голові і він нараз виріс в єї очах на якогось героя. Она забула все минуле: обиду, лайку, побої, ціле жытє нужди і тяжкого горя, а памьтала лише на одно: на мужа упала напасть, муж піде в Сибір через лихих людей. Серце їй розривалось і она падала мені до ніг та молила о поміч.

На єї просьбу я пішов до суду і через знайомих розвідав, о що іде.

Муж нашої прачки був обжалований о убийство з цілю рабунку, при участі двох других осіб — мужчини і женцини. Убита була старушка, що жила у власнім домі, на краю міста; она була тайна лихварка і приймала застави і у неї вграбували гроші і річи, котрі викрили слід злочинців. Головним винником був Прокіп, муж Насті, а участниками сторож і кухарка убитої.

Они обоє признали ся до злочину і зізнали на Прокопа, але він уперто відкидав всі обжалованя і доказував, що на него зізнали зі злости. Помимо того его вина не підпадала сумнівови; він перший ударив старушку топором в голову і перший наложив руки на єї гроші і річи. Досвідний, звістний адвокат, назначений на его оборонця, уважав его справу прсапною і надіав ся лише випросити зменшенє кари.

Але не так гляділа на справу Настя.

Коли я, вернувши ся з суду домів, повідомив єї о сумних вислідах моїх розвідувань, она обидила ся, наговорила мені дурниць і трохи не підозривала і мене о злі наміри против Прокопа.

Она побігла сама до адвоката, упала ему до ніг, кляла ся, божила ся, що муж єї невинен і молила оборонити его перед засланєм в Сибір.

Вкінці она виймила зза пазухи якийсь платок і положила его на стіл перед адвокатом.

— Що се? — запитав він з зачудованєм.

— Гроші, пане, гроші, все що є при душі, послідні, возьми, лише не відмов, ратуй его...

Адвокат очевидно гроший не вьяв, але стрітивши ся зі мною, оповідав сю сцену і дивував ся глибокій вірі сеї жінки в невинність мужа.

— Знаєте, — казав він — она так глибоко вірить, що дійсно зворушила би судив і навіть ліпше від мене оборонила би свого Прокопа.

Але звідки могла взяти ся така віра?... Як не старав ся я пояснити собі се питанє, відповідь була все одна.

В голові сеї жінки, доброї і милосердної, не могла помістити ся гадка, що одинокий їй близький чоловік міг холоднокрово убити немічну старушку. Се видавалось їй чимсь диким, страшним, чортівським. Уступаючи перед тим страхом і обороняючись від него всіми силами, она вхопила ся за віру в невинність мужа, як потопачий за соломку і до кінця не вишускала єї з рук. Се одно могло дмувати людям не зналочих Насті. Але хто раз допустив таке поясненє, так як я примушений був его допустити — то все инше було вже зрозуміле. Єї милосерде над невинно терпячим було безмежне, а милосерде в серці селянина — се майже любов.

І ось она полюбила осужженого, як не любила его ніколи, простила ему все перебутє лихо, всі кривди і обиди.

Чим більше наближав ся суд, тим боязливійша робила ся Настя. Вкінці она цілком розболіла і ми уложили єї в постіль. Але в дєнь судової розправи ніяка сила не могла би була єї здержати: она зірвала ся з постели і побігла до суду. За нею, щоби не лишати єї саму, пішли і ми.

Сила народу спішила до суду, немов до театру, глядіти на упадок і сором своїх ближ-

них. Саля була бязкєм набита; судії сиділи за столом, присяжні на своїх місцях; против них на лавці обжаловані. Их було трое: жінка і двоє мужчин. Одним з них був Прокіп.

Я перший раз оглянув его: се був мужчина може сороклітний, а черзоним, опухлим від пияцтва лицем, з рудою бородою і безличчям виглядом. Він відважно дивив ся на публику, на судив і на присяжних і здавало ся цілком не надіав ся, що его засудять.

Сторож, молодий паробок, з русявою борідкою і волосем, сидів опустивши голову, з виразом глибокого суму і сорому на лиці.

Женщина, кухарка убитої, була чорнява, з великими чорними очима, вже не молода, але з оstantками давної краси. Она з любовю гляділа на молодого паробка і здавало ся крім него не бачила в цілій салі нікого.

На суді виявилось, що она була моральною винницею цілої справи, уложила плян убийства і намовила до него других. Прокіп був его виновителем, бо він убив старушку ударом топора в голову, а молодий паробок, сторож, лише допустив до убийства. Він очевидячки був під впливом кухарки і не смів їй перечити.

Судове слідство потягнуло ся довго, бо Прокіп уперто не признавав ся і треба було переслухувати богато свідків, щоби ему довести вину. Він доказував, що сторож з кухаркою „справили“ старушку, а він був лише випадковим свідком тої пригоди, бачив, як они виносили трупа з дому і тоді дали они ему дєсятє рублів за мовчанє.

Розправа скінчила ся аж в ночі і тоді зроблено перерву на пів години. В салі була страшна духота і горячо.

Бідна наша Настя цілком ослабла. Ми наставляли єї відіхати домів, але она лише махала руками, охала і трясла ся.

Прокуратор почав візванєм до судив і присяжних о вазі сеї справи, о небезпечности,

властий. Архикнязь замешкав в домі найменім від п. Морара при ул. Йосифа. В середу приймав представителів властий, а в четвер представляли ся різні товариства.

— **Рацлавицьку панораму на виставовій площі у Львові** отворять знов з днем 1 мая с. р., а звиджувати її буде можна що дня від 9-ої години рано до 8-ої вечером за оплатою в будні дни по 50 кр. від особи, а в неділі і свята по 25 кр., для товариств по 50 осіб учеників, ремісників або селян (за карткою, котру треба день наперед взяти від заряду панорами) — по 15 кр. від особи.

— **Ярмарковий рух під святим Юром у Львові** вже розпочав ся. З першим теплішим днем появил ся на площі табір торговців глиняним т. зв. камінним начинем, котрі вже поуставляли свої шатра.

— **Кельнер еміграційним агентом.** У Львові придержала вчера поліція кельнера без занятя Ів. Падуру, котрий разом з Адамом Радвацьким намаляв селян емігрувати до Бразилії, видурюючи від легковірних бляшні грошеві квочи.

— **Також заробок.** Одна властителька малої реальности в Тернополі, хочаби прибільшити собі доходу задумала займатися, сватанем за гроші. Однак на свою гризоту не могла найти для паньнок, які до неї зголошували ся, охочих до жевитиби мужинь. Щоби сему зарадити, попала промисна жінщина на гадку сватати дівчата з своїм власним чоловіком. Отже оповідала всім дівчатам, що она не в слоубною жінкою свого чоловіка, захваловала его добрі прикмети і поручала его на мужа різним покоївкам, кухаркам і иншим за малою оплатою 2 до 5 зр. І шов інтерес досить добре, аж вкінці вмшала ся в справу поліція і попросила дотенну мантійку до Іванової хати.

Всячина.

— **Іван Орт.** Японський кореспондент англійської часописи Standard-а прислав їй телеграму звіщаючи, що вславлений в останній війні японський генерал Ямагата єсть властиво погібшим Іваном Ортом. На доказ сеї цікавої вісти, дописуватель подає отсе: архикнязь

яку она представляє для суспільности і просяв покарати виновників з цілою строгостію закона. Відтак він розсипав ся над нещастним Прокопом, відпер его оправданє представив его яко закостенілого злочинця, заслугуючого на примірну кару. Прокуратор був немилосердний; він не допускав поблажливости і для других обжалованих, навіть і для молодого паробка з русою борідкою, що замотав ся в єю справу сам не знав як.

Але він замовк і полили ся солодкі річи адвокатів. Они малювали білою краскою все те, що прокуратор чорнив, говорили о милосердїю, о любові ближнього і бачили того ближнього в підсудимих.

— Так, они жертви! — клякнув один молодий бесідник, трагічним рухом вказуючи на обжалованих — жертви нужди і теиноти. Кождий з нас під напором тих суспільних лих, міг би легко зробити те саме, і наоборот, еслиби они уродили ся в нашім стані, они може бути сиділи би тепер не лавці обжалованих, а між судиями або присяжними, і т. д.

Він очевидячки збирав ся закінчити свою промову питанням, чи годить ся засуджувати трое там, де всі без виїмки однако винні, але предісудатель спинив его і просив не говорити річий, що не відносять ся до справи і горячий бесідник сів.

Встав знов прокуратор і почорнив знов те все, що блілили его протавники. Кілька разів они так повтаряли. Але вкінці чорна краска взяла верх і всіх троїх призначено винними.

Коли оголошено вердикт присяжних, роздався між публикою слабій крик і одну жінчину винесли майже мертву з судової салі.

Се була наша Настя. Вже не много маю сказати. Прокопа засуджено до копалень на 12 літ.

Коли ми поясняли Настї, що після закону тратить Прокіп всі права, отже що й она

Іван, полишивши свою корабельну залогоу в Америці коло ріки Ла Плята, виїхав звідтам до Бразилії, а відтак до Япана, дальше що княжої родини Ямагата цілком не було в Японії, а назвище се появило ся аж в найновішій часі та що плян і тактика послідної японської війни ті самі, які архикнязь Іван Сальвадор представив був свого часу архикнязеві Альбрехтові. — Отже в тій справі одержав Куржер Лвовський від проф. д-ра Йосифа Семирадського такий лист: „З причини поголоски о появі Івана Орта на театрі хиньско японської війни, уважаю відповідним подати до публичной відомости правдиві пригоди віби погібшого, а радше з загадочних причин загубленого архикнязя Івана. Ті вісти маю з дуже поважного жерела, бо від товаришів оружя Івана Орта, офіцерів чилійської маринарки. По приїзді до Монтевідео, Орт відіслав — як звісно — цілу залогоу свого залізного корабля „Маргарете“ разом з своєю женою до Європи і ватер за собою всякі сліди. „Маргарете“ дійсно розбила ся коло пригірка Горн, однак тоді була она вже власністю одного Американця в Буенос Айрес і повертала в Чилі з набором Гуана. Тимчасом Орт продавши свій корабель, удав ся півперек Америки на Мендоцу до Чилі і вступив яко охотник до маринарки повстанців против Бальмацеди. Здасть ся, що ему завдячують чилійські конституціоністи заведење в своїй армії карабінів Манліхера і бездимного пороху, котре подало їм змогу перевитяжати о много сильнішу партію Бальмацеди. По окінченю війни і самоубийстві диктатора, Іван Орт остав в службі чилійській, обіймивши команду новозакупленого в Англії панцирника Presidente Errazuicis. Отже сей панцирник разом з залогою продано минувшого року правительству Еквадора, а Еквадор відступив его рівнож з цілою залогою Японії, що було навіть причиною до дипломатичних непорозумінь о надужитя еквадорської фляги. Отже дуже імовірно, що Іван Орт єсть тепер в японській службі яко один з висших офіцерів военної маринарки, однак в ніякий спосіб не єсть він той сам, що родовиті Японці, які велавили ся в часі сеї війни яко начальні провідників“.

може бути вільна — она похитала головою і лише спитала:

— Кудиж він, бідний, піде?

— На Сибір.

— Я можу іти за ним?

— Як хочеш, то можеш.

— Хочу! хочу!... крикнула она урадована і кинула ся обіймати жінку.

Хоч ми й як відмовляли її, хоч багато говорили про невгоди і нужду, яка її жеде, она вічого не хотіла й чути.

— Піду за ним — говорила. — Піду!

Щож він бідний буде робити сам без мене?

Она не плакала більше і як адасть ся цілком успокоїла ся. Тверде її рішенє заволоділо нею цілковито і всі наші намови були безуспішні.

Поїзд, що відходив до Москви о 12-ій годині пополудни, віз з собою арештантський вагон, з сторожію в середині і в ніч. В тім вагоні висидали засуджені до Нижнього Новгороду, а відтам мали они їхати на кораблях по Волзі і Камі на Сибір.

В вагоні сидів Прокіп, закований в кайдани, але его не було видно з двірця. Коло одного з близших вагонів III. класи стояла Настя, що їхала тим самим поїздом. Ми відпроваджували її, обдарувавши на дорогу, чим могли, щоби облекшити їй тяжку подорож. Настя не плакала і як адавалось була спокійна, як чоловік, що з свідомостію виновниє свій обовязок; але моя жінка витирала собі очи хустиною і готова була розплакати ся.

Однак ровстаючи ся заплакала і відтаджуюча. — Працайте — говорила она, горячо обймаючи жінку. — Працайте, матінко! Нехай вас хоронить цар небесний.

Она вбігла в вагон і ми її більше не бачили. Роздався свист... Поїзд рушив і скоро пез нам з очий.

ТЕЛЕГРАФИ

Відень 27 цвітня. Властители цеголень під Віднем постановили підвишити платню о 15 проц. а робітники рішили ся приступити нині до роботи. Страйк можна уважати за скінчений.

Прага 27 цвітня. В процесі десятиох учасників тайного союзу засуджено робітника гірничого, Франца Сокола, за злочин з §. 8 закона о материях вибухових на 15 місяців тяжкої в'язниці; прочих увільнено.

Петербург 27 цвітня. Цар з царицею перенесли ся вчера до Царського Села. — Послом в Монахові іменований радник посольства в Лондоні Хрептович-Буденев. — Царицядовиця скалічила ся в ногу на приладі до підношеня в Анничківській палаті.

Рух поїздів залізничних

важний від 1 мая 1894, після львівск. год

Відходять до

	Поспінний	Особові				
Кракова	8 00	10 30	5 20	11 11	7 21	—
Підволочиск	6 44	8 20	10 16	11 11	—	—
Підвол. Підзам	6 58	8 32	10 40	11 33	—	—
Черновець	6 51	—	10 51	3 31	11 06	—
Стрия	—	—	10 20	7 21	8 41	7 47
Белая	—	—	8 56	7 21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	5 01	6 46	9 38	9 38	—
Підволочиск	2 48	10 06	6 27	9 46	—	—
Підвол. Підзам	3 34	9 47	9 21	5 55	—	—
Черновець	10 16	—	7 11	8 13	1 03	8 38
Стрия	—	—	9 23	9 10	12 46	—
Белая	—	—	8 24	5 21	—	—

Числа підчеркнені, означають поручену від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін ран.

В інформаційнім бюрі ц. к. австр. залізнич державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полюсові і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеним і дає ся інформації в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відав (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. залізничних державних. О скілько підручники зв'язують, можна тамже засягнути інформації що до решти австро-угорських і заграничних залізнич.

Час подаємо після годинника львівського (залізничного): коли на залізничі 12 год. т. ва львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

— „Правда“, вістник політики, науки і письменства, виходить тепер два рази на місяць, 15 ого і 30-ого, складає ся з півпята аркуша друку на місяць, а мимо того коштує на рік тільки 4 зр. Адміністрація „Правди“ находить ся у Львові, при улиці Академічній ч. 8.

Півець церковний, іспитований, з добрим голосом, що може вказати ся добрим свідоктвами, пошукує відповідної посади. Адреса: Роман Марущак, в Турці коло Коломиї, почта в меци.

Надіслане.

Готель Вікторія (J. Voise)

Львів, улица Гегманська побіч пл. Маріяцької найдодігнійше спокійне центральне положення
Комнати з постелю від 80 кр. 13

За редакцію відповідає: Адам Креховецький.

ПАВЛО ЛЕВИЦКИЙ

в Добрачині (почта Кристинопіль)

предприймає всякого рода будови: церковей, будинків конкуренційних, парохіяльних і шкільних, горамень, в загалі всяких будинків, і виконує солідно і дешево.

Всі виконані ним будівлі зискали загальне признание, чого доказом кілька наведених свідощів:

„В р. 1886, повірив комітет церковний в **Розджалові**, пов. сокальського, п. Левицькому в Добрачина будоване мурованої церкви в Розджалові. Можемо заручити кождому, що церква уже на укінченю, а п. Левицький вдоволив всім вимогам правним і всім жаданням майстерским, тому его яко предприемця до більших будівель рекомендувати можемо.

Розджалів д. 14 лютого 1888.

Мих. Фоліс приходник, **Стеф. Понимброда**, член комітету, **Фед. Жеребецький**, вач. громади“.

„Громада **Сушно**, пов. каменецкого, повірила мип. року п. Левицькому в Добрачина будову мурованої двоклясової школи в відповідним помешканем для учителя. Тую будову провадить він точно після поданих ему планів і указок з повним вдоволенем місцевої ради шк. і начальства громадского. Можемо отже сьміло сего полагного предприемця, яко чесного, свідного і порядного чоловіка як найдалше і найцирше поручити.

Сушно дня 8 лютого 1888.

Мих. Кордуба, предс. ради шкільної. **Досьно Баран**, начальник громади. **I. Brennenstuhl, Gem. Vorst**“.

„Пан П. Левицький в Добрачина прийняв предприемство нового мурованого приходства в **Корчмині**. Ту будову, вже на укінченю, веде він в повним вдоволенем комітету парохіяльного, котрий его може яко честного, совісного і дуже порядного предприемця, вдоволяючого ся малим доходом, кождому штересованому припоручити.

Корчмин, дня 18 лютого 1888.

I. Черевно, председатель комітету парохіяльного“.

В р. 1889 комітет церковний в **Любши**, повіта жидачівського поручив Ви. Павлови Левицькому в Добрачина будову мурованої церкви, котра нині стоїть вже під дахом. В часі роботи ми мали народу пізнати Ви. Павла Левицького яко чоловіка в тім званию адібного, совісного і щиро, і хоч не виплачувано ему в умовленім часі рат в причини неврожаю минушого року, то мимо того провадив і провадить далше будову старанно і совісно, за що завдяємо ему в приемности прилюдно щиро подяку.

Від гр. к. комітету парохіяльного в Любши 31 жовтня 1890.

Йосиф Терешевич, парох і председатель комітету. **Дамьян Триш**, начальник громади і член комітету.

В р. 1889 поручив комітет церковний в **Мостах великих** повіта жовківського, п. Павлови Левицькому в Добрачина будову мурованої великої з пяти конулами церкви. Будову сю провадить пан Павло Левицький сам старанно, щиро совісно, так що до штуки майстерскої, як також що до добірности материялу. Церква наша уже високо піднеслась, мимо невиплаченя наступившої і минувшої рати в причини неврожаю минушого року, однак п. Павло Левицький провадить будову і форсує своїми грішми, за що ему комітет публичну подяку засилає і совісно поручає до подібних предприемств.

Мости великі 30 жовтня 1890.

Емиль Дідицький, гр. к. парох і председатель комітету церковного. **Гринь Бално**, бурмістр і член комітету, **Іван Бално**, радний і провізор церковний.

На просьбу Вашу потверджую сим, що Ви яко предприемець будівель вели і виконали крім численно приватних будівель також парафіяльні будівлі конкуренційні в тутешнім повіті. До них зачисляють ся головво: Парафіяльна мурована церква в Добрачині, така-ж церков в Розджалові, кілька мурованих і деревляних приходств і багато мурованих шкільних будинків.

Всі ті будівлі виконали Ви совісно, тревало, докладно після плану, не переступивши кошторисів, і тим способом причинили ся Ви до прикраси околиць тутешного повіту. За се заслужили Ви собі на загальне признание Ваших спосібностей і ретельности.

Сокаль дня 18 січня 1889.

31

Тхоржевский, Ц. к. Совітник намістництва і староста. (Печатка сокальського староства).

На всяке візване приїздить зараз на місце.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і сьпродає

Всякі ефекти і монети

по курсі деннім найдокладнійшим, не числячи жадної провізії

Яко добру і певну льокацію поручає:

4 1/2 % листи гіпотечні	4 % позичку пропінацийну галицьку
5 % листи гіпотечні преміовані	5 % „ „ „ „ буковиньську
5 % листи гіпотечні без премії	4 1/2 % позичку угорської жєлїзної дороги державної
4 1/2 % листи Тов. кредитового земс.	4 1/2 % позичку пропінацийну угорську
4 1/2 % листи Банку кравного	
4 1/2 % позичку краву галицьку	

4 % угорські Облигації індемнізаційні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і сьпродає по цінах найкористійших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Ви. купуючих всякі вильсовані, а вже платні місцеві папери цїнні, як також купони за готівку, без всїякої провізії, а протївно замісцев лишень за відтрусенем коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонних, за зворотом коштів, котрі сам поносить.

6

Інсерати

(„оновіщення приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Газету Львівської“ приймає лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улиці Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих газет.

Новість!

Новість!

Турецкий Бальзам до заросту бороди

дає в незвичайно скорим успіхом

— великі вуси —

отєю славу кождого молодця. Посилка і ва послїплатю. — Пушка зр. 1-80.

Набути можна в аптеці під короною І. Пілеса Львів пл. Бернардиньска. 12

С. Снітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плитки білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні урядженя для стаен і обор.

На заданяє висилаємо катальогі.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файгель

у ЛЬВОВІ, улица Комерніка число 21.

Поручає ся

торговлю вини **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЬБЕРА** у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.